

Zelo človeški, zelo božji (10) – Za teboj bom hodil, kamorkoli pojdeš

Krepost srčnosti nam omogoča, da hodimo za Jezusom, ne da bi bili odvisni od spremenljivih razmer našega življenja in okolja.

26. Dec. 2021

Na vratih Simonove hiše je Jezus ravno ozdravil veliko bolnikov in izgnal precej demonov. Bil je čas, da se prepelje na drugo stran jezera, ko

k njemu pristopi neki pismouk, morda osupel nad vsemi temi čudeži, in mu reče: »Učitelj, za teboj bom hodil, kamorkoli pojdeš« (Mt 8,19). Kakšni nameni so tleli v globini srca tega človeka? V kolikšni meri se je zavedal, kaj pomeni hoditi za Učiteljem? Vemo samo to, kar mu je Jezus odgovoril: »Lisice imajo brloge in ptice neba gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil« (Mt 8,20).

Čeprav se na prvi pogled zdi, da so to trde besede, ki bi lahko marsikomu vzele pogum, je vse odvisno od tega, kaj je pismouk iskal v Kristusu.

Apostoli so gotovo bili deležni podobnih odgovorov, vendar so v njih namesto opozorila ali prepreke prepoznali povabilo. Tako na primer razumemo, da so Peter, Janez in Jakob »pustili vse«, ko jih je Jezus poklical ob koncu delovnega dne (prim. Lk 5,11), in da je enako storil Matej, ko ga je Gospod nagovoril med

pobiranjem davkov (prim. Lk 5,18). Apostoli dojamejo, da čeprav biti brez kraja, »kamor bi glavo naslonil«, lahko pomeni veliko žrtev, je vse to le nekaj majhnega v primeri z veličino življenja ob Jezusu.

Gospod torej govori s trdimi besedami, ker noče, da bi se ta človek slepil in morda mislil, da se loteva nekega fantazijskega podviga, v katerem bo vedno vse potekalo gladko. Na poti z Jezusom nas namreč težave – utrujenost, lastne ali tuje pomanjkljivosti, nerazumevanje, nesporazumi – pogosto bremenijo bolj, kot bi pričakovali. In ravno takrat se krepost srčnosti, povzdignjena po božji milosti, izkaže za odločilno: daje nam orožje, da bi naša želja hoditi za Jezusom, »kamorkoli pojde«, bila večja od katerekoli ovire.

Afektivnost, stalno usmerjena k Bogu

»Nebeška sreča je za tiste, ki znajo biti srečni na zemlji,«^[1] je govoril sveti Jožefmarija. V našem vsakdanjem življenju je veliko stvari, ki nas razveseljujejo, vendar so tudi težave, ki nas postavljajo na preizkušnjo. V tem pogledu je razumljivo, da je naša sreča na zemlji v veliki meri povezana s tem, da se naučimo obvladovati te težke trenutke, tiste dneve, ko skoraj nič ne gre po naših načrtih. To je stvar srčnosti, saj le-ta ovire spreminja v priložnosti, da svoje najgloblje želje vedno znova naravnavamo v pravo smer: k Bogu. Srčnost našo afektivnost oblikuje tako, da bo pustila Bogu, da nanjo učinkuje bolj kot pa osebne ali zunanje okoliščine, ki se lahko vedno spremenijo.

Nekatere stvari niso potrebne za to, da bi bili srečni, vendar so nam včasih predstavljene kot nepogrešljive. To se nam lahko zgodi glede določenih udobnosti, ki so

danes že skoraj nekaj običajnega, pa tudi glede drugih potreb, ki smo si jih morda ustvarili sami, skoraj ne da bi se tega zavedali. Poleg tega, da se teh odvisnosti zavemo, si želimo biti dovolj svobodni, da zunanje okoliščine ne bi odločale namesto nas: da nam trenutek neprijetnosti ne ukrade našega nasmeha, da nas utrujenost ne premaga tako hitro in da se zmoremo odpovedati osebnemu okusu v korist druge osebe. Srčnost nas naredi manj odvisne od vsega, kar ni božja ljubezen, in na ta način bomo srečni v družbi najrazličnejših ljudi, na vsakem kraju in pri vsakem opraviilu.

Ko so ga množice, navdušene nad njegovimi čudeži, hotele razglasiti za kralja, se Jezus »ni pustil preslepiti zmagoslavju: bil je svoboden. Tako kot v puščavi, ko je zavrnil satanove skušnjave, ker je bil svoboden in je njegova svoboda bila slediti Očetovi volji [...]. Razmislimo sedaj o naši

svobodi [...]. Sem svoboden? Ali pa sem suženj svojih strasti, svojih ambicij, bogastva, mode?»^[2] Sveti Pavel nam pripoveduje o svoji izkušnji: »Navadil [sem se], da sem zadovoljen v vsakršnem položaju. Znam biti reven in znam biti v obilju. Na vse mogoče sem se navadil: biti sit in biti lačen, biti v obilju in biti v pomanjkanju. Vse zmorem v njem, ki mi daje moč« (Flp 4,11-13). Zanj prav nič ne predstavlja ovire na poti do tega, kar si resnično želi: ljubiti Boga z vsem srcem.

Najvišje dobro je včasih najmanj očitno

Dovolj je že stvaren pogled na svet, da prepoznamo potrebo po srčnosti. Opazimo, da okoliščine, pozitivne in negativne, na nas vplivajo.

Zavedamo se potrebe po tem, da moramo iti skozi določena težka obdobja, ne da bi obupali ali izgubili mir. Poleg tega iz lastnih izkušenj

vemo, da dragocene stvari zahtevajo trud in potrpežljivost: od študija ali premagovanja značajskih napak do gojenja globokih odnosov z drugimi ali rasti v prijateljstvu z Bogom. A čeprav nam zdrava pamet to jasno potrjuje, se neredko zgodi, da se razmišljanje na neki točki izmaliči in nam preostane le nek zožen pogled na srčnost: kot da je to le mukotrpen napor, da bi šli proti toku.

Toda ne, krepost ni neko turobno prizadevanje volje, da bi se premagali, se ne pritoževali, da bi zatajili samega sebe ali se upirali temu, česar nočemo ali ne razumemo. Takšno dojemanje kreposti naposled izčrpa vsakogar. V nasprotju s tem biti srčen pomeni krepiti naša prepričanja, nenehno obnavljati ljubezen, ki nas žene naprej, doseči, da v nas še močnejše zasijejo najpristnejše dobrine. Potem nam bo vedno lažje, celo vseč nam bo izbirati tisto, kar si resnično želimo,

tisti »najboljši del«, o katerem govori Jezus (Lk 10,42).

Oglejmo si to na primeru: nekdo, ki mu manjka srčnosti, se morda ne bo zmozel nasmehnuti ali se izogniti ostri pripombi, kadar bo utrujen. V takšnih okoliščinah je utrujenost tisto, kar najbolj vpliva na njegove reakcije in odločitve ter povzroča, da izpred oči izgubi druge razloge, zaradi katerih bi se bilo morda vredno potruditi. Prav nasprotno pa je nekdo, ki v sebi goji krepost srčnosti, ne le sposoben premagati utrujenost, temveč to stori zato, ker dojame dobrino, ki jo takšno dejanje prinaša njemu in drugim, ter v tem celo odkrije pot za ljubezen do Boga. Le tako dejanja, kot so odrekanje majhnemu užitku, vstajanje ob vnaprej določeni uri, izogibanje pritoževanju ali usluga, ki je človek sam od sebe ne bi storil, postanejo način za samovzgojo v prepoznavanju nekega višjega, a

morda vsaj na začetku manj očitnega dobrega.

Ta proces, v katerem bi lahko videli zgolj izziv za premagovanje samega sebe, nas bo naposled dejansko naredil svobodnejše, saj bosta naše veselje in mir bolj odvisna od tega, kar si resnično želimo, in manj od drobnih tiranij posameznega trenutka, bodisi zunanjih bodisi notranjih. Pri boju za pridobivanje srčnosti gre ravno za odkrivanje tistih slepih peg, ki nam preprečujejo, da bi videli nekatere dobrine, preprosto zato, ker zahtevajo napor. Kdor se nauči živeti srčno, bo mogel vztrajati v dobrem tudi takrat, ko dobre odločitve ne bodo najbolj privlačne. Biti srčen je drža, značilna za nekoga, ki prepozna resnično vrednost stvari.

Sproščeno gibanje v realnem svetu

Ko slišimo Jezusa, ki pismouku reče, da »nima, kamor bi glavo naslonil«,

bi lahko tudi pomislili, da ga želi preizkusiti: »Hoditi za menoj ni lahko, si prepričan, da to hočeš?« Vendar v evangeliju najdemo še druge odlomke, v katerih se Gospod izraža na podoben način in tega ne stori kot opozorilo, ampak – na primer ko pokliče nekatere izmed apostolov – kot povabilo: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj« (Lk 9,23); »vstopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo« (Mt 7,13). V nobenem primeru ne gre za poziv k nesmiselnemu trpljenju, ampak za vabilo k razvijanju velike svobode: da bi v nas polagoma rasla naravnost srca, ki je sposobno ljubiti do konca, kot je ljubil on sam.

»Da bi dosegli srečo, ni potrebno udobno življenje, temveč zaljubljeno srce.«^[3] Kristjanova pot je zahtevna, ker terja vedno globljo ljubezen; in

kot pravi neka stara pesem: »Srce, ki noče trpeti bolečine, vse življenje brez ljubezni prebije.«^[4] Jezusovo življenje nam kaže, kakšen naj bi bil naš odnos do preizkušenj in trpljenja. Njegova srčnost ni srčnost nekoga, ki okoli sebe gradi zidove, niti ni srčnost človeka, ki se zavaruje z oklepom, da bi se izognil ranam ali da se ga resničnost ne bi dotaknila. Odpor na osnovi zidov in oklepov v resnici ne postane del naše osebnosti, pač pa tak pristop le preprečuje stik in odnos s stvarnostjo. Njegova togost človeku onemogoča sproščeno gibanje.

Drugačna pa je Jezusova srčnost, ki je v nenehnem dialogu z okolico. Jezus ne sprejema trpljenja samo zato, ker je težavno, ali zato, da bi se izkazal ali da bi nam nekaj dokazal.

Trpljenje preprosto sprejme, ko je to potrebno, ne da bi dopustil, da ga razoroži. V stiskah vidi smisel, ki daje pomen in globino temu, kar doživlja,

namesto da bi vse skupaj sprevrgel v absurd. To pomeni *strastno ljubiti svet v najpolnejšem pomenu besede*. Ljubiti svet pomeni biti sposoben vzpostaviti odnos z njim v vsem njegovem bogastvu, pa tudi s skrito vrednostjo nepopolnega v življenjskih situacijah, v nas samih, v drugih. Če iščemo Kristusovo srčnost, bomo bolj občutljivi in globoki ljudje, v večji meri potopljeni v resničnost, bolj sposobni najti Boga v vsem. Skratka, bolj kontemplativni.

Potrpežljivost, da bi prispeli do konca

»Ponašamo se z upanjem na božjo slavo,« pravi sveti Pavel; »pa ne samo to, ampak se celo ponašamo s stiskami, saj vemo, da stiska rodi potrpljenje, potrpljenje preizkušnost, preizkušnost upanje. Upanje pa ne osramoti, ker je božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan« (Rim 5,2-5).

Vsaka prostovoljna žrtev, vsaka stiska, sprejeta brez upiranja, vsako premagovanje iz ljubezni v nas utrjuje prepričanje, da je naša sreča v Bogu bolj kot v čemerkoli drugem. Vsakodnevni boj tedaj postane postopno osvajanje resničnega dobrega, ki nam naklanja nekaj prihodnje slave, h kateri stremimo: boj postane pot upanja.

Stalna naravnost k iskanju pristnega in skritega dobrega v naših odločitvah nam daje pogum, da se ne zadovoljimo s trenutnim ali minljivim. In to ustvarja potrpežljivost: bolj in bolj upamo v ljubezen, ki ne odpove in ki daje smisel našim naporom. Zato srčni ne obupuje, ne izgubi miru, kadar doživi neuspeh ali ko se sadovi njegovega dela ne pokažejo takoj. Potrpežljivost ni niti plehki optimizem niti vdanost v usodo: je drža svobodnega človeka, ki ne ljubi le občasno, ampak se bori tako, da

ima oči vselej uprte v cilj, ki ga čaka. Globoko prepričanje, da se nočemo zadovoljiti z ničimer manjšim od nebeške sreče, lahko ohranja vsakodnevno bojevanje, ki nam omogoča, da gremo za Jezusom, »kamorkoli pojde«. To je srčnost. Močno srce, ki cilja nikdar ne izgubi izpred oči, se je sposobno boriti »iz ljubezni vse do poslednjega trenutka«.^[5]

^[1] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 1005.

^[2] Frančišek, Homilija, 13. 4. 2018.

^[3] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 795.

^[4] *A los árboles altos*, tradicionalna španska pesem.

^[5] Sv. Jožefmarija, *Dialog z Gospodom*, homilija *Čas zadoščevanja*.

Magdalena Oyarzún

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/zelo-cloveski-zelo-bozji-10-
za-teboj-bom-hodil-kamorkoli-pojdes/](https://opusdei.org/sl-si/article/zelo-cloveski-zelo-bozji-10-za-teboj-bom-hodil-kamorkoli-pojdes/)
(4. Mar. 2026)